

Ændringsforslag skal jeg afvente den Motivering af dem, som maatte fremkomme fra de ærede Herrers Side, inden jeg udtaler mig om dem.

Clausager: I Genhold til, hvad jeg tillod mig at udtale ved denne Sags 2den Behandling, har jeg ved Hjælp af 14 andre Medlemmer stillet nogle Ændringsforslag til Myntloven. Seg kan nemlig ikke komme bort fra den Tante, at den, saaledes som den nu er affattet, vilde medføre ikke uvæsentlige Ulemper, og at de nye Mynters Indførelse blandt Befolkningen vilde møde en ikke ringe Vanskelighed. Det forekommer mig nemlig, at der vil være en Del Usikkerhed forbunden med Modtagelsen og Udgivelsen af disse Mynter, forsaavidt de i Løven indeholdte to Bestemmelser for Modtagelsen formedelst Skid blive staaende. Seg skal i Øvrigt ikke nu opholde mig længe ved Motiveringen af disse Forslag, da jeg maa forudsætte, at saavel den ærede Ordfører for det Udvalg, der har været nedsat om Sagen, som den ærede Finansminister ville tage Ordet i Anledning af Forslagene; jeg vil derfor vente, indtil jeg har hørt deres Indvendinger imod mine Forslag. — Endvidere har jeg tilladt mig at stille et Par mindre væsentlige Underændringsforslag, fordi jeg mente, at de noget vilde tydeliggjøre Affattelsen af Ændringsforslagene.

Ordføreren: Seg tror ikke, at de Ændringsforslag, der her ere stillede, ville give Lovforslaget nogen heldig Form. Saavidt jeg forstod den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, er det hans og Medforslagsstillernes Ønske, at Staten skal overtage hele Slittagen ved Mynterne, saaledes at de vedblive at være lovligt Betalingsmiddel baade mellem Mand og Mand og ligeoverfor Statskassen uden Genfald til, hvormed de have tabt i Vægt. Man vil imidlertid herved komme bort fra, hvad der er en meget vigtig Fordele ved nærværende Lovforslag, nemlig at Staten gjennem de her foreliggende Bestemmelser fikker Enhver, der skal modtage en Guldmynt, at den enten fuldstændig eller meget nær indeholder sin fulde Værdi. Dette er sikret derved, at det er fastsat, at Guldmynter skulle være lovligt Betalingsmiddel lige overfor Hvemsomhelst, indtil de have mistet $\frac{1}{2}$ pCt. af deres Vægt, og at de skulle vedblive at være det lige overfor Statskassen, indtil de have mistet 2 pCt. deraf. Ved denne dobbelte Skidgrændse opnaas der, at de Mynter, som befindes sig imellem disse to Trin af Skid, nemlig $\frac{1}{2}$ og 2 pCt., i den Tid kunne komme ind i Statskassen og blive værdeløse. Der er overveiende Sandsynlighed for, at dette vil ske, thi efter de Erfaringer, man har, vil der medgaa omtrent 20 Mar, inden en Guldmynt ved et meget livligt Omløb mister 2 pCt. af sin Vægt, og i Genhold dertil mister den altsaa $\frac{1}{2}$ pCt. i Løbet af 5 Mar. Det skulde nu dog være mærkeligt,

om en Guldmynt, der var i livligt Omløb, ikke i det Tidrum af 15 Mar, som ligger imellem de 5 og de 20 Mar, kom ind i Statskassen, og i saa Tilfælde ikke maatte udgives igjen, men skulde erstattes med en ny. Man har derved et Midde til at fikke sig imod, at Guldmynter tabe i deres Værdi. Seg tror, at den Vigtighed, som dette har, baade med Genfald til Omfætninger her i Landet og overfor Udlandet, maa være indlysende. Det er ikke uden Vigtighed, at den Mand, der skal modtage en Guldmynt som lovligt og tungent Betalingsmiddel, derved virkelig faar den Værdi, han skal have, og som han betinger sig, men det er det, man vil opgive ved de ærede Herrers Forslag; man vil opgive den Sikkerhed, man har for, at Enhver, der modtager en Guldmynt i Betaling, virkelig faar den Værdi, den repræsenterer. Overfor Udlandet er det Samme Tilfælde. Naar der ikke gives Sikkerhed for, at vore Guldmynter enten ere fuldvægtige eller saa godt som fuldvægtige, ville de ikke kunne bruges til Ekvidation ved udenlandske Betalinger; thi Udlandet, hvis Guldmynt er sikret imod den Slags Dalen i Værdi, vilde ikke modtage dem til deres fulde Værdi. Lad os tænke os, hvad der vil blive Følgen, dersom Guldmynterne vedblive at cirkulere her i Landet, indtil Præget, som der staar i Ændringsforslaget, er blevet ufjendeligt eller næsten ufjendeligt, hvorefter de først skulle ophøre at være lovligt Betalingsmiddel saavel mellem Mand og Mand som lige overfor Statskassen. Lad os tænke os, at de cirkulere saa længe, som de gamle Ottefjendinger have cirkuleret, hvilke jo vare aldeles glatte, saaledes at man kun til Nød kunde se, at der paa den ene Side stod $2\frac{1}{2}$ Sk. lybst og paa den modsatte Side Christian den Syvendes Navnetræk. Saadanne Mynter vilde have tabt ikke $\frac{1}{2}$ eller 2 pCt., men en halv Snes Procent af deres Vægt, ja maaske mere, og de vilde i Virkeligheden kun have deres Værdi ved, at Staten havde paataget sig at indløse dem. Hvad vil det imidlertid sige? Det vil sige, at de fra Mynt blive Repræsentativer, og Staten kunde da ligesaa gjerne udstede Sedler paa den gamle Maade; den kunde ligesaa gjerne paatage sig en Seddelemission og udstede undervægtige Mynter eller Sedler; det vilde omtrent være noget Tilsvarende. Dette vilde blive Følgen af det principale Forslag, men det Samme maatte, om end i mindre Grad, befrygtes at kunne blive Følgen af det subsidiaire Forslag. Deri fastsattes det jo rigtignok, at Guldmynterne ophøre at være lovligt Betalingsmiddel mellem Mand og Mand, naar de have mistet over $\frac{1}{2}$ pCt. af deres Vægt, men der fastsattes ikke nogen som helst Skidgrændse overfor Statskassen. Enhver, der modtager dem, vil da vide, at de vel ikke ere lovligt Betalingsmiddel mellem Mand og Mand, men et af Staten godkendt Repræsentativ, som man ganske trygt kan modtage og udgive igjen, idet Enhver vil modtage